

Wnosząca odwołanie zarzuca, że jej konkurenci jako konsekwencja samowolnego uprzywilejowania swoich produktów mogli je oferować z oznaczeniem „Bio”, podczas gdy wnoszącej odwołanie było to zabronione. Utrzymuje ona, że doszło do nieuczciwego, niczym nieuzasadnionego uprzywilejowania konkurentów, którzy pomimo niespełnienia w pełnym zakresie wymogów przepisów Unii regulujących produkty „Bio” mogli posługiwać się oznaczeniem „Bio”. Wnosząca odwołanie zmierza do uzyskania odpowiedniego równego traktowania przez prawodawcę unijnego.

Podnosi ona naruszenie ogólnej zasady równości wobec prawa wynikającej z art. 20 Karty praw podstawowych oraz istnienie dyskryminacji w rozumieniu art. 21. Ponadto zarzuca ona naruszenie prawa podstawowego z art. 16 karty do zagwarantowania wolności prowadzenia działalności gospodarczej.

(¹) Dz.U. L 365, s. 97.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Letrado de la
Administración de Justicia del Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 13 maja 2016
r. – Elena Barba Giménez/Francisca Carrión Lozano**

(Sprawa C-269/16)

(2016/C 279/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elena Barba Giménez

Strona pozwana: Francisca Carrión Lozano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 lit. d) i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE (¹) znajdują zastosowanie do sytuacji, gdy stawki osoby wykonującej dany zawód są uregulowane w drodze normy prawnej? W razie odpowiedzi twierdzącej, czy dyrektywę 2005/29/WE należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nią jest uregulowanie takie jak to zawarte w art. 36 (ustawy 1/1996), wprowadzające obowiązek stosowania ustanowionych zgodnie z prawem stawek, nawet gdy przedsiębiorca dopuszcza się przemilczenia lub wprowadzenia w błąd w zakresie ustalenia ceny za swoje usługi?
- 2) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie istnieniu uregulowania takiego jak to zawarte w art. 36 (ustawy 1/1996), zgodnie z którym wynagrodzenie adwokatów świadczących usługi w systemie pomocy prawnej z urzędu, w razie uwzględnienia roszczenia, podlega przyjętym przez nich uprzednio stawkom wynagrodzenia, od których organy państwa członkowskiego nie mogą odstąpić?

Czy uregulowanie to spełnia wymogi niezbędnego i proporcjonalnego charakteru, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE (²)?

- 3) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak to zawarte w art. 36 (ustawy 1/1996), które wprowadza obowiązek, by beneficjent pomocy prawnej z urzędu w razie uwzględnienia dochodzonego roszczenia i braku obciążenia kosztami żadnej ze stron, zapłacił adwokatowi honorarium według stawek uchwalonych przez izbę adwokacką, wynoszących ponad 50 % rocznej kwoty świadczenia z ubezpieczenia społecznego?

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

(²) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).